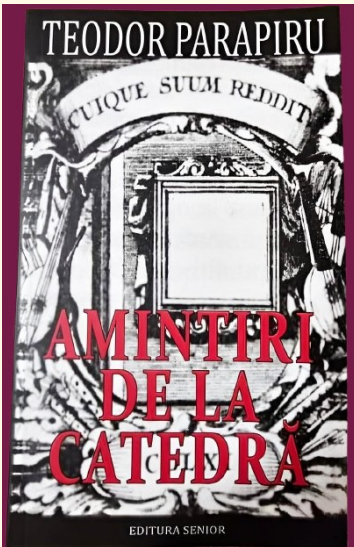

AMINTIRI DE LA CATEDRĂ

Prof. Teodor PARAPIRU

Din Volumul „Amintiri de la catedră”
apărut la Editura Senior, Călărași, în 2024

O PROBLEMĂ

Pe la mijlocul orei, Cătălin se agită, ca și cum ar avea ceva de spus.

- Ce se întâmplă, amice? Nu cumva te supără vreun fel de pronume sau vreun verb neregulat?
- Vreau să vă pun o problemă, dar să nu vă supărați!
- Mă rog, ai deschis cutia Pandorei. Cred că abia aștepti să mă pui în încurcătură!...
- Știți, dom' profesor, mama are o soră mai mică și doi frați...
- Felicitări familiei, ai făcut introducerea, treci la cuprins și îngrijește-te ca povestea să aibă legătură cu gramatica, nu numai cu genealogia neamului dumitale!
- Cum vă spuneam, mătușa Fănica, sora mai mică a mamei, s-a măritat și stă în Brăila. Amândouă v-au fost eleve demult, înaintea erei noastre... Celorlalți le place gluma lui Cătălin. Băiatul continuă:
- În uichendul trecut au venit în vizită la noi la Galați.
- Pesemne din dor de rude sau cu afaceri!...
- Stați să vedeți! Mătușa Fănica are două fete - Cristina, tocmai de clasa a șaptea ca mine, și Maria, de clasa a patra. Și au venit la Galați să viziteze Grădina Zoo de la Gârboavele și Muzeul de Științe ale Naturii...
- Vai, ce sete culturală aveți în familie, Cătăline dragă!...
- Asta așa-i, că vorbeau adulții și zicea tata că amărății de copii din zilele noastre trebuie să meargă la muzee și la grădini zoo ca să vadă găini, rațe, porci, căței și alte păsări și animale domestice și sălbătice, altfel ajung să creadă că Tom, Jerry, Dumbo, Bagheera, Winnie Pooh și Paddington sunt vedete de ogradă și nu din filme de desene animate... Ei, și pe când maturii consumau amintiri cu bere și produse de mall, eu cu verișoarele discutam foarte important despre ce mai e cu școala actuală...

- Treci la obiect, coane Cătălin, că altfel rămâi în stație și-ți luăm cuvântul!
- Și-mi zice, printre altele, verișoara Cristina o chestie: cică la școala lor este o profesoară de engleză tânără, subțirică și voioasă, cu care vorbesc la per-tu și se simt foarte bine. Dumneavoastră ce părere aveți?

Urmează un moment de liniște încordată.

- Adică să-i zicem tu lui dom' profesor?!... Îngaimă uluită Monica. Nu ți-e rușine, pușlama?!...
 - Lasă-l, fată, că-l spun lu' tanti Jeni, mamă-sa, și pe urmă o să-l trateze tac-su cu cureaua și-o să-l pună la uscat pe culmea de rufe din balcon, iar noi o să ne rugăm să bată vântul! îi sare în sprijin Gigi.
- Se produce busculadă verbală. Cătălin este admonestat de mai mulți colegi, dar găsește și susținători. În fine, după câteva minute de confruntare aprinsă, se potolesc spiritele și toți așteaptă de la mine o rezolvare. Îi spun lui Cătălin:
- Dragule, în principiu și chiar în amănunt, aș fi de acord cu tutuitul în comunicarea școlară, dar implică sensuri care sunt în defavoarea elevilor și de aceea...
 - Care sensuri?
 - În fizică există o lege a vaselor comunicante...
 - Dacă torni un lichid în mai multe vase care comunică, nivelul este același în toate, enunță repede Edi.
 - Fizica e fizică și tutuitul e altceva! se ține tare Cătălin.

- Totuși, să știi că seamănă! Uite: mie mi-ar plăcea să am vigoarea ta, anii tăi, încrederea, sănătatea ta... Tu ai vrea să ai parte de vârsta mea, de întâmplările dificile prin care am trecut, de răspunderea pentru tot ce fac, de chelia mea care vă distrează pe voi, de unele defecțiuni de sănătate?... L-am pus pe gânduri. În fine, se hotărăște:
 - Ajunge, dom' profesor! Să vă spun drept, nu m-am gândit la toate astea când am discutat cu verișoarele. Treaba cu vasele comunicante este foarte interesantă. Până o mai cercetează savanții, eu zic să rămânem ca până acum: noi cu vigoarea și neliniștea noastră, dumneavoastră cu anii, știința și cu chelia dumneavoastră!...
 - Bine, acum cred că e cazul să interpretăm o recreație!
- Când ies din clasă, aud o șoaptă adresată lui Cătălin:
- Tot te spun lu' tanti Jeni, Cătă!...

Operație de ținut minte

- la o clasă de a V-a

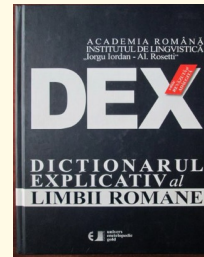
Suntem la momentul de consolidare:

- Constat, dragilor, că ați priceput toți care este statutul vocabularului!
- „Totalitatea cuvintelor unei limbi formează vocabularul acelei limbi”, nu-i mare scofală, asta o pot înțelege și preșcolarii!
- Și, în înțelepciunea voastră, cam câte cuvinte credeți că are Limba Română de la începuturi și până în prezent?

- Multe!
- Foarte multe!
- Hai cu cifre!

După un moment de ezitare:

- 500!
- 1300!
- 3000!
- 10.000!
- 70.000!

- Spuneți dumneavoastră, că altfel ajungem la milioane!
- Dacă un om are în medie 140.000 de fire de păr pe cap și Limba Română are aproximativ cu 20.000 de termeni mai puțin, câte cuvinte însumează?
- Aproximativ 120.000!...
- Bravos, îmi pare bine că știți matematică! Așa rămâne: aproximativ 120.000 de cuvinte!

Georgică se amuză:

- Dumneavoastră, dom' profesor, nu prea mai stați bine cu vocabularul, că v-au căzut mai mult de jumătate din firele de păr de pe cap!
- Cum o să vă mai îmbogățiți vocabularul?!...

Toți râd de se prăpădesc. O fac pe necăjitul:

- Vreau să fac transplant de păr la un laborator din insula Robinson, dar îmi trebuie donatori!
- Vă dau eu 2000 de fire!
- Și eu 700!
- Și eu 1000!
- Și eu 1333!

După două zile, Georgică mă anunță că întocmise o listă cu donatori și de la alte clase. Se adunaseră 223.344 de fire!

- O să aveți o chică grozavă: blondă, șatenă și brunetă, cu fire scurte sau lungi, crețe sau netede...
- Mulțumesc, dragii mei, aștept să fie descoperită insula!

Important este că, după mulți ani, știau câte cuvinte există în limba română după numărul firelor de păr de pe cap.

PROZĂ SCURTĂ

Cezarina Adamescu

RENUNȚĂRI ȘI COMPENSAȚII

Eu cred că viața omului este alcătuită dintr-o sumă de renunțări. Nu poți face tot ceea ce visezi sau ceea ce-ți propui. Dacă faci una, trebuie să renunți la alta sau la altele. Eu mi-am făcut suma de renunțări, pe fruntea mea chiar asta scrie: RENUNȚARE.

Ca să ajung la performanța editării sutelor de cărți a trebuit să renunț la toate bucuriile pe care ți le poate oferi viața: o familie, copii, soț, relații de prietenie (acestea s-au destrămat de la sine tot din pricina cărților), la vacanțe plăcute (în ultimii 22 de ani nu m-am mai dus în nici o vacanță), lux, bijuterii, modă (n-am suferit din cauza asta) și tot ce-și poate dori un om normal. Bijuteriile mele sunt de atârnat pe dinăuntru. Dar cum niciodată nu m-am socotit un om normal... sau acesta e normalul meu, să-mi dedic viața cărților. Puțini înțeleg, mai bine zis, nimeni nu înțelege.

Mulți m-au întrebat: Unde vrei să ajungi? La ce-ți folosesc?

Și n-am știut răspunde decât că folosesc sufletului meu. Și n-am mers mai departe să spun că și sufletelor altora. Pur și simplu, sufletul meu îmi cerea, așa cum trupul cere mâncare, apă și alte câteva necesități. M-am prăbușit pur și simplu în lumea cărților încă de la vârsta cititului și n-am mai vrut să ies. Era tare bine acolo și mă complăceam de fiecare dată în atmosferă, alături de eroii îndrăgiți. E cea mai fascinantă lume. Mereu aveam de descoperit ceva sau pe cineva. Deși am avut atâtea renunțări, am avut și compensații pe măsură: muzica, teatrul, poezia, frumosul în general. Singură mi-am cultivat

aceste dimensiuni ca să fiu capabilă să înțeleg, să știu...

La vârsta de 29 de ani, mi-am cumpărat un pian vienez cu coadă mijlocie, Ant Pokorny im Wien, Schule von Bossendorfer, și m-am înscris la Școala de Arte, secția teorie și solfegii, pian. Vreo 25 de ani am jucat teatru semiprofesionalist sub regia lui Lucian Temelie, de pioasă amintire. Se numea Teatrul Nostru. Am jucat peste 200 de spectacole în diferite locații, cu mare succes, mai ales în rolurile de compoziție. Despre poezie, ce să mai zic? Ea mi-a fost muzica dulce a copilăriei, tinereții, maturității și, acum, a senectuții. N-am încetat nici o clipă s-o cultiv, să mă hrănesc cu ea, să mi-o însușesc, să mă scald în ea, pe săturatelea. N-aș părăsi-o pentru nimic în lume. Doar credința o mai poate întrece. Împreună cu crucea, cartea e lumina vieții mele.

Nu-mi pare rău. N-aș fi putut trăi altfel. Și, în felul meu sunt mulțumită (nu fericită!) că mi-am făcut datoria.

În rest, vorba tatei: PACE ȘI PRIETENIE!

VORBIND CU SUFLETUL

Un om vorbește cu sufletul său. Un om vorbește cu sine. A întors spatele celorlalți și acum, stă față în față cu sine. S-a întors bucuros înspre sine. Însingurat, în speranța că va găsi cu cine să vorbească. Și cu cine să râdă. Și cu cine să plângă. Mare lucru să ai cu cine. Poezia este o modalitate de întoarcere în sine. De întoarcere la sine. Spre sine. Vorbind cu tăcerea. Cel care vorbește cu sufletul lui scoate aurul la lumină. Scoate tot ce e mai bun din adâncuri. Sapă și scormonește până descoperă bogăția. Pepita care-l așteaptă numai pe el s-o afle. Doar el îi poartă sigla. Și pentru că n-o poate cărași singur, o împarte. Așa se cuvine. Poezia izvorăște din spirit. Este copilul spiritului. Și autorul poeziei devine, prin alianță, fiul spiritului. Atunci iese la iveală gândirea care „se vede”, gândirea neascunsă. Gândirea proiectată ca un film vechi, pe peretele veacului. Scrii cum ești, cum vorbești, scrii murind și înviind. Uituc și ținător de minte. Sărbătorind cuvântul. Aniversându-l și comemorându-l. Cuvântul care ține loc de lumânare sfințită. Cuvântul bun de făcut semnul cru-

cii pe pernă. Cuvântul – prunc de lumină. Scriind, autorul pare lovit, biciuit de cuvinte. Cel care va fi zidit la temelie sau în trupul zidului de beton și de cărămidă. El este slujitorul suferind, martorul. Așa se nasc aducerile aminte de sine, cel care ai fost, care ești, care vei fi. Cuvântul înviind te readuce la viață. Suflete al meu, te binecuvânt cu binecuvântarea pascală. Sunt atâtea de spus, Dar cine mai are timp pentru spuse? Nici făcutele, nici prefăcutele nu dau pe afară. Ni s-a dat privilegiul memoriei. Slavă Domnului! Și astfel, devenim istorie. Noi suntem istoria, prin cuvântul gândit, trăit, scris, vestit, împărtășit și pus chezaș la temelia zidirii de suflete. Vorbind cu sine, față în față, omul devine icoană. Oglindă a Lui Dumnezeu, suitor la cele divine.

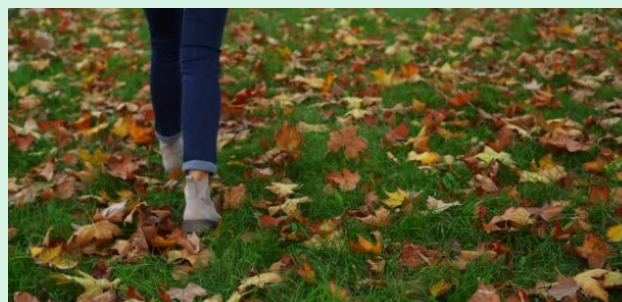

CÂTEVA GÂNDURI ÎN PRAG DE RĂPCIUNE

FĂRĂ URME

O lume prin care am trecut fără să las urme. Ca și când n-ar fi fost și a mea. Străină de lumea aceea, de oamenii ei, de copaci, de flori, de cunoscuți și necunoscuți. Parcă aș trăi într-o țară străină, în care nu cunosc pe nimeni. Și nimeni nu-mi mai dă binețe. Intru tiptil, în ultima vârstă. La fel cum am trăit. Doar că, un pic mai străină. Urmele au rămas doar pe chip. Curând, n-o să mai cunosc nimic și pe nimeni. Mai mulți cunoscuți și prieteni am dincolo. S-au mutat fără să mă întrebe. Așa cum mă voi muta și eu, fără să cer nimănui îngăduință. Fără să anunț pe nimeni. Cine să-mi stea în preajmă? Cei care au fost, s-au dus, care încotro. Am căutat lumea

ideală știind că e de neatins. Și bune și rele, buna pe aceeași poartă. Măcar pe fărâme, pe cioburi, pe firele de nisip din clepsidră. N-a fost chip. Frumoși și tineri. În prag de amurg. Străini. Arta, doar ea își arată haloul.

LA MARGINEA VREMII

La mal de timp, la mal de vreme... Cine și-ar închipui că, până și vremea are margini? Din nesfârșirea timpului târziu, o rază de vreme e pe ducă, pierzându-se precum urma arcuită pe cer, lăsată de un reactor în mișcare. Totul curge, așa parcă a zis filozoful. Și totul se risipește, dispare, ca și când n-ar fi fost. Unele lucruri nici nu lasă urme. Numai oamenii, trufași și orgolioși, vor cu tot dinadinsul să lase urme. Și, în dorința aceasta a lor, ei fac dăre. Mai mult sau mai puțin strălucitoare, unele opace, altele de-a dreptul negre. Și, până la urmă, nu contează cum și de ce ai trăit, ci

urma pe care ai lăsat-o, în inima cuiva, în sufletul altcuiva, în carnea și sângele celui de-aproape. De Rusalii, pe Litoral se anunța o vară... epică.

CASE PĂRĂSITE

Casele nu le putem lua cu noi. Le lășăm de izbeliște. Ca și acareturile. Pradă urgiei, devastărilor, prafului și ruginii. La fel și tot ce am strâns, am teaurizat cu osârdie, cu parcimonie, uneori în detrimentul celor apropiați, al semenilor noștri aflați în derivă. Strângem ca să avem ce lăsa în urmă. Nici măcar nu le folosim, le ținem drept piese de muzeu sau de expoziție, cu indicația expresă: „Nu le atingeți!”. Nu vom mai ști cine le locuiește, cine le distruge, CINE LE VINDE...

Înstrăinate. Casa e prelungirea noastră pe pământ. Numai în cer ne vom lepăda de ea, pentru o alta mai trainică și mai frumoasă. Dintr-o așezare, în cel mai fericit caz, pot rămâne peste

ani câteva piese într-un muzeu al neuitării. Doamne, lasă-ți Pacea Ta peste mine!

Și fă-mă să înțeleg, să accept, să îndur să mă supun, să mă smeresc. Și nu voia mea, ci Voia Ta să se împlinească!

DE PARCĂ N-AȘ FI FOST

Până acum am trăit de parcă n-aș fi fost... Sau, cum spune o rugăciune antoniană, „Am trăit de parcă n-ar trebui să mor niciodată”. Mulți oameni trăiesc pur și simplu, fără să-și pună în-țrebări în legătură cu propria lor veșnicie. Veșnicia se clădește în vremelnicie. Toată viața ne-o construim, din cărămizi puse deoparte zi și noapte, adică din fapte. Cine nu se gândește la propria mântuire va avea parte de osândă.

Sună ca un truism. E posibil să nu-ți amintești că vei muri, chiar și în ceasul din urmă? Vulpea din

deșert îi spunea Micului Prinț un secret: „Tu ești răspunzător de floarea ta. Floarea ta nu are seamă pe lume”. Extrapolând, putem spune că suntem răspunzători de propria viață pentru că e tot ce avem. Nici viața noastră nu are seamă pe lume. Responsabilitatea decurge din gândire, din meditație, dintr-o anumită conduită morală pe care ai deprins-o în familie, în școală, în biserică. Nimic nu rămâne fără urmări. Acesta este un mare adevăr. Chiar și cea mai neînsemnată faptă va avea mai târziu repercusiuni. De aceea, să fim cu băgare de seamă. Să luăm aminte cum trăim, lângă cine trăim ca să aflăm, la sfârșit, de ce am trăit și, mai ales, de ce trebuie să intrăm curați în marea și adevărata viață.

TREPTE SPRE RAI

Să-ți strângi grijuliu umbra, ca pe o recuzită, în valiza deja burdușită cu vise, „Valiza cu fluturi” cum suna o piesă de teatru scrisă de Iosif Naghiu... Ce fericire întristătoare!

Până atunci, să ne întoarcem la cele lumești, de-ale toamnei... E timpul strânsului-râscu-plânsului în potire de chihlimbar. Sânge gălbui, nelimpzit și nespus de dulce. Am intrat, nu demult, în zodia bobului de strugur și buchetul zemos, chihlimbării, te trage de mânecă să guști licoarea mustului din budane.

Vin – gărlă – ca din fântâna milostivirii din Paradis! Cum să nu îngenunchezi dinaintea hârdaielor cu boabe strivite sub tălpile fecioarelor verii, înveșmântate în ii transparente? Dinaintea lor, dinaintea vinului clocotind în fierberea dintâi, mai înainte de a deveni o licoare „puterea ursului”. Spectacolul e, pe cât de ritualic (fete ținându-se de mână în cerc și tropotind mărunț în recipiente uriașe la care feciori de-o teapă, vin în șir, cărând coșuri de răchită pline cu vârf de ciorchini aurii), pe atât de fascinant și îmbietor. Ai vrea să dănțuiești și tu în mijloc și zeama să-ți curgă printre degete. Să te mânjești cu aromele dulci și să nu te ștergi până la sfârșit, când vei cădea retezat de oboseală și fiori de viață în floare! Ochi dulci, buze dulci, mâini aidoma, ba și picioare... Vulpea n-are decât să poftască...

DUPĂ MĂSURĂ

Omul valorează după măsura așteptărilor. Atât cât așteaptă fiecare de la el – cântărește forța și demnitatea lui. Și cum, orizontul de așteptare este diferit și valoarea omului în ochii celorlalți e diversă. Dacă ar exista vreo unitate de măsură standard și omul s-ar putea cântări pe el și pe ceilalți cu ochi și suflet egal – fără părtinire! Nu poți cântări în ochii semenilor la fel ca în ochiul Lui Dumnezeu pentru că unitățile de măsură sunt diferite. De aceea, devine imperios necesară impresia primă sau cea din urmă pe care o imprimă un om în conștiința celorlalți. De aici lupta acerbă pentru a crea o impresie favorabilă celor din jur.

Apare firesc întrebarea: pentru câți oameni suntem necesari absolut și câtor oameni le suntem indiferenți? Câți alții nici măcar nu au

Mustul îți dă ghes să spui lucrurilor pe nume, ceea ce altădată nici n-ar fi putut fi vorba. Devii îndrăzneț și vrei să prinzi lumina din cosițele fetei cu ochii – și ei chihlimbării și nespus de uimiți de plăcerea carnală pe care ți-o dă strivirea boabelor de muscat, țâța caprei, ceasla, care-s raiul albinelor. Hârjoana continuă până la ceas de noapte, când se încing grătarele cu afumături. E ora poveștilor și cântecelor duioase, îngânate-n terțet precum cântecele lipovenilor basarabeni din Delta atât de căutată pentru frumusețea ei de netăgăduit. Poate vom învăța într-un târziu s-o prețuim cum se cuvine. Vinul – un minunat dar al Lui Dumnezeu pentru oameni. Întruchipând Trupul Dumnezeiescului Fiu și Sângele lui Preasfânt, dat nouă la Cina cea de pe Ur-mă. Din care, dacă pregustăm, vom fi iertați și mântuiți aici și în viața cea veșnică.

auzit de existența noastră? Hrubă în cer sau pe pământ, oricum nu se va face la trecerea noastră dincolo. Vom mai rămâne o vreme și încă o vreme în memoria câtorva, apoi nimic. Mântuirea e proprie, singulară. De aceea omul e singurul responsabil de ea.

FLORILEGII

Când cade un drept
se-aude Măicuța
cum plânge;
din inimă
picură sânge...

*

Maică,
în lacrima ta
spală-mi vina
când sufletul meu
cerșește lumina...

*

Dă-mi ochi de cuvânt
cu care să văd
cerul
pe dinăuntru...

*

Dă-mi, Măicuță,
a ta rană
ca icoană!

*

Flori de măr
de prin Armindeni
înflorite pretutindeni
Ție și Măicuței tale
lacrimi sfinte
în pocale...

*

Merele din ferești
luminează
precum ochii
icoanelor...

*

Iubirii
nu-i este teamă
de a muri
pentru altul.

Pe o cruce năruită
o hulubiță
cu o ramură înflorită
în plisc...

*

Sămânța iubirii
singură își alege
pământul
în care va trebui
să răsară...

*

Măinile tale, Măicuță,
se fac pentru mine
columbițe
de certitudine...

*

Strivesc sub picioare
pământul cu jind
și cerul în brațe
aș vrea să-l cuprind...

*

Doamne,
Inima Ta
despic-o în două
și pune-mi în piept
o inimă nouă!

*

Cu tălpile goale
sprijin pământul
cum șoimii sprijină cerul
cum sprijină pruncul
lăuntru de trup
cum zidul se-agață
de iederă,
așa mă agăț de țărână...

**Cuprinde-mă roată,
uitare, tu, nemaisperată,
cum o lacrimă tandru răbind
obrazul de fată...**

*

**Unul altuia
albă verigă
sfânt mădular,
ochi de aproape
ploaie de har...**

*

**Oricât aş muri
mă voi naşte
în acelaşi misterios
labirint
rătăcindu-mă.**

*

**Pe când în mine
urcă presimţirea
unei gingaşe mâini
mângâindu-mi
pe dinăuntru fiinţa...**

*

**Primeşte-mă astăzi
ţărână să-ţi fiu
prin ochiul clepsidrei
zgârcit să alunec...**

*

**Păstorind sălajul
virtuţii
vrând să acopăr
uruitul fără echivoc
al singurăţării...**

*

**Echilibru fragil:
anii rămaşi
în chip de floare
de sprijin...**

*

**Ce sângeroasă tăcere!
când până şi viaţa
se scurge din mine
ca jertfă!...**

**Ce limbă,
alta decât a neliniştii,
s-ar cuveni descântată
pentru câtă
nefolosită fiinţă?**

*

**Lacrimi
inscripţii pe piatră
de suflet...**

*

**Seminţe de întuneric
ochii de lup
hăituit
ai singurăţării...**

*

**Vâltorile vârstei
strecoară miresme
de mirt
în carnea, albă cândva
a cuvântului...**

*

**Într-un exil posibil
eşarfa Isadorei
înconjură tiptil
floarea de câmp
a Poesiei..**

*

**În numele Tău
îmi află sălaşul
mocnind a iubire
pe rugul de linişte.**

*

**În alba-mi trecere
las mărturie
minuscul semn
dovadă vie
atâtor semeni
a ce însemn...**

*

**Vouă mă închin
umil...
Sfântă Mamă,
Sfânt Copil...**

PROZĂ SCURTĂ

Luminița Potîrniche

Eternitate ușoară, domnule Macovei!

Astăzi a fost dimineața ceasurilor cu fața în jos. M-am trezit pe întuneric și am deschis telefonul. Primul lucru citit pe Fb a fost vestea morții domnului Radu Macovei.

Sursa: www.viata-libera.ro

Zilnic citesc vești triste. Unele rămân abstracte. Aceasta, nu. Îi datorez și eu acestui om ceva destul de însemnat chiar și astăzi. În Viața Nouă am publicat pentru prima dată. Cred că se întâmpla prin februarie 1980, când eram în liceu. Deci a fost prima persoană care a deschis o ușă

poeziei mele ca ea să fie citită de public. Am fost publicată de multe ori. Îmi amintesc sentimentul acela de bucurie împlinită când mă duceam la domnul Lazarovici ca să ridic acordul. Erau doar 50 de lei, dar erau bani câștigați din scris. Cu câteva zile înainte de 22 decembrie, cred că doar vreo două, am dat concurs pentru postul de corector. Murise corectoarea ziarului. Îmi amintesc că s-a susținut în clădirea vechiului Muzeu de Istorie, cea de lângă Lapidarium, astăzi retrocedată. Concurenți, o mulțime. Îmi pare rău că nu știu nici astăzi care au fost rezultatele concursului. Eu eram foarte sigură de gramatica pe care o stăpâneam. Fusese dictare de texte din Creangă și din basme populare care abundau în expresii întortocheate, multe cratime, unde nu te așteptai. Dar când trebuia să se anunțe rezultatul, în două-trei zile, a venit Revoluția. Ziarul s-a tipărit cu armata la poartă, în condiții de asediu. Concursul nu a fost validat. Fusese pentru mine o încercare eșuată de a mă apropia de lumea presei. În 1992, fiind în divorț, am trecut pragul redacției ca să fac oamenii să râdă, cred. Soțul se împotriva divorțului, era vremea comisiilor preliminare. Dar același soț dădea anunțuri matrimoniale în Viața Liberă. Eram sigură, dar dovada se găsea în mapa micii-publicități.

M-am dus la nenea Gigi și i-am spus oful, nu prea mândră de mine. Pe vremea aceea nu erau formulare tipizate, anunțurile se dădeau scrise de mână pe foi de hârtie. Și eu recunoscusem scrisul. M-a trimis la domnul Macovei ca să îngăduie să fac o copie probei. Nu mi-a fost prea la îndemână să povestesc ce mă adusese la el. Suna și cam ciudat. S-a uitat lung la mine și mi-a zis, du-te, măi, și fă-ți copie. Nu era nici xerox. Cred că am făcut fotocopie. Dar în instanță a fă-

cut diferența. Cred că anul trecut, la un vernisaj, am vorbit ultima oară cu dânsul. M-a luat pe după umeri și mi-a spus, măi, eu te cunosc de când erai în clasa a șasea. Ei, nu eram în clasa a șasea. Eram la liceu. Dar și-a amintit. Și eu mi-am amintit azi, dar nu aș fi vrut să fie în legătură cu plecarea sa. Drum bun, domnule Radu Macovei! Eternitate ușoară!

24 septembrie 2020

Verde pentru oameni și câini

Gloată la semafor. Toți stăm cumiți și așteptăm. E roșu, dar strada e pustie. Să se facă verde ca să ne calce nebunii, că așa se întâmplă la semaforul de la piață. Traversez cu pași elastici de panteră bătrână cu spondiloză. Cu gândul acasă, unde îmi voi pune un plasture cu ardei iute. Agilă ca o gazelă reumatică mă strecor printre oameni și câini. Sau printre câini și oameni. Nu știu care-s mai mulți. Iată unul legat de ușa magazinului alimentar. Unul privilegiat. Are cine-l lega. Ceilalți umblă dezlegați și flămânzi. Trec

pe la nasul lui și scap nevătămată. Nu-mi sesizează mirosul de sălbăticiune.

Lumea căruțelor

Imaginația folosește doar ce are la îndemână. Mi-am amintit că am fost la țară acum ceva ani, tot într-o toamnă, una mai obișnuită. Un copil ce intra la școală în prima clasă a fost desemnat să mă conducă la cursă și să îmi care bagajele. Și cum, milos, m-a întrebat dacă după ce ajung la Galați găsesc repede o căruță care să mă ducă acasă.

O frică împărțită la doi se face mai mică

Probabil că genetic suntem setați pentru a fi solidari. Individualismul, indiferența și egoismul ni le-am făcut noi nouă, prin exercițiul îndelungat și conștient. Când ești într-un moment dramatic vrei să fii cu semenii. Recte, când tremuri de groază ai vrea să nu tremuri singur. Astănoapte, conștientă că fac ce nu ar trebui, m-am îndreptat către ușa de la ieșire vrând să am contact cu ceilalți. Noroc că ușa mea este foarte

apropiată de cea a vecinei din stânga. Doar să întind mâna și să bat, fără să pășesc pe casa scării. Experimentasem la alte mișcări telurice manevra asta. Și cum spuneam, astă-noapte, nescotind uzul rațiunii, când am văzut că nu se oprește, ci se întetește, am deschis ușa și poc, poc, în ușa vecinei. A deschis imediat fiul ei cel mai mic, are vreo 20 de ani și m-a apucat de mână și m-a tras în hol la ei.

A zis, stați aici! Am tremurat amândoi, ne-am rugat și ne-am crucit în legea noastră și, când s-a oprit, îl întreb unde e maică-sa. Maică-sa era la țară, celălalt frate știam și eu că este plecat. Deci și lui îi era frică singur în casă. Probabil că o frică împărțită se face mai mică. Nu uitați să mai întindeți mâna unul către altul, din când în când, chiar când pământul stă pe loc sau ni se pare.

Toamna ca o vârstă inițiativă

Vremea rea vine cu nevoie de culoare, de texturi moi, tandre, de mâncăruri cu gust uitat, de copilărie. Treburi pe lângă foc și pe lângă oameni calzi, fantezie cu interioare care induc amintiri de siguranță și ocrotire.

Amintiri de toamnă/Frederick McCubbin

Pornirea de a recrea atmosferă și durată. Modelarea din plastilina memoriei a obiectelor care ne-au aparținut în vremuri fericite. Remodelarea oamenilor dragi pierduți dificilă, imposibilă, blasfemică. Raze de soare de toamnă ca un întreprător de dor, nostalgie și gol. Mai privește o dată și pe-afară! Poate e viață. Înăuntru un simulacru cu scena întregului. Niște figurine din ectoplasma pe care doar tu o vezi cum ia forme dorite. Dacă fizica ne învață că totul este sub formă de unde, parcă e mai ușor să imaginezi lumea pierdută cum învăluie lumea celor ce se vor pierde, cu o mângâiere nevăzută. E bine să fii nevăzător în materie. Simțul absent îl întărește pe cel prezent. Mult simțitor în spirit. Tablou perfect de toamnă ca o vârstă de inițiere.

O zi obișnuită de toamnă în Principesa Maria

La etajul doi pe strada Principesa Maria madam Zibermann coace vinete, le jupoaie de hainele negre, aruncă ciorilor încă un rând de straie. E sfârșit de septembrie. Tata taie lemne de fag. Multă putere trebuie să aibă tata. Lemnu-i ațos și fierăstrăul cântă împleticit și știrb. Mama treblăuiește prin căsuța norilor legată la cap cu o durere. La radio, cotele apelor Dunării. Scade ziua. Apele se fac tot mai negre. Pe sub geamuri trece madam Sand îmbrăcătă într-o fustă care a fost altădată un palton. Pisicile își lustruiesc mustățile cu o alifie care miroase a cimbru. Dacă am avea televizor am ști de câte feluri sunt zilele neînsemnate și câte cincinale încap într-o viață de mult lăudată privighetoare. La noapte vom asculta Vocea Americii și iar se vor întărâta vecinii de

la o frânghie de rufe pusă la întâmplare la hotar. Ne uscăm de zor amintirile din comunism.

Victor Nicușor Dragomir

... pentru înger o zi,
pentru om o viață.

- Cum să fie liniște în ceruri când pe Pământ e atâta frământare? rosti Varahiil ridicându-și cele șase aripi spre slăvi.

Serafimul coborî privirea de foc către mesageri. Vocea despică nouă ceruri și se risipi într-un ecou tainic.

- Unde este Hamaliel? Nu-i văd nicăieri strălucirea. Nu s-a alăturat oștirilor.

Vestea trecu ca un fior, dar nimeni nu îndrăzni să răspundă. Într-un târziu, glasul paznicului răzbătu mulțimea.

- A fost în Arhiva Sufletelor.

Varahiil ridică privirea către lumină.

- Îngerul a luat un fir de argint și a pornit spre tărâmul oamenilor.

*

În săptămâna a treia de sarcină femeia încă nu știa. Mergea la lucru fără să bănuiască minunea care începuse să prindă contur în pântec. Poate vineri, când se opri în fața oglinzii privind-se cu ochi senini și ascultând un glas tainic de niciunde să-i fi stârnit un sentiment misterios, pe care doar mamele îl pot avea. Scotoci fiecare ungher al suprafeței argintate, îndepărtând un fir de praf imaginar. O prezență, da o prezență era ceea ce simțea. În spatele său, Hamaliel aștepta

tăcut rotind firul de argint peste o pană smulsă din aripă. Aproape că se îngrijoră când femeia îl privi în ochi ridicând din sprâncene.

„Nu e cu puțință. Oștile îngerești nu pot fi văzute de oameni”.

Într-o clipă fulgerul intră prin spatele femeii și se opri în inima care tocmai se formase. Îngerul auzi prima bătaie și zâmbi, în timp ce femeia oftă.

Hamaliel deschise ochii mari și porțile timpului îi dădură ascultare. Văzu cum burta femeii prinde contur și stătu alături de ea urmărindu-i drumurile și frământările, oprindu-se în seara când trebuia să stabilească primul contact. Se apropie de Felicia în timp ce dormea. Așeză mâna pe pântecul ei și vibrația fătului îl făcu să tresară. Acolo, în Arhiva Sufletelor, descoperi că va fi băiat, însă ceea ce simțea acum era diferit.

„Se va naște o fată”, rosti ridicând privirea către cer. Domnul hotărâse și nimic nu putea să stea în fața voinței Celui Veșnic. Aura începu să strălucească orbitor și prezența divină îl determină să-și retragă mâna.

Timpul deschise calea și femeia născu. Surâsul ei spre minunea din brațe împrumută frumusețea luminii. Fetița întoarse privirea de la mamă și își fixă ochii pe ființa care stătea alături de pat. Zâmbi și coroana strălucitoare se așeză pe creștetul crud. Legătura se stabili mai ușor decât și-ar fi închipuit mesagerul. În prima zi, copilul vede îngerul păzitor care îl va însoți întreaga viață.

„Amalia-Cristina”, rosti Hamaliel privind în lungul timpului către cumpăna cea mare. „Așadar la un an și jumătate, atunci se va întâmpla”.

Ar fi vrut să schimbe viitorul, însă destinul fetiței ar fi rămas același, oricâte încercări ar fi făcut. Un suflet neprihănit care va trece prin furcile nemiloase ale suferinței. Așa funcționează! Jertfa este necesară, pentru că prin ea se scurg răutăți și fapte pe care oamenii le fac la tot pasul.

Hamaliel merse spre ușa salonului. Într-o clipă se trezi în casă, în camera unde fata de un an și jumătate reușea să se întoarcă pe burtă. Prinse cu mâinile cuvertura groasă și începu să se târască. Îngerul se așeză în fața sobei, aplecat cât să o privească în ochii limpezi și atât de frumoși. Nu putea face nimic să o oprească. Mama plecase pentru puțin timp, iar destinul își urma cursul.

Doar a văzut atâtea, însă închise ochii în clipa în care fetița alunecă peste plita încinsă, oprindu-se cu mâinile în cercurile din fontă. Îi simți durerea și așeză brațele sale peste cele zece degete gingașe, preluând atâta durere încât să ajungă la porțile cerului. Începu să se roage, să-L strige, însă rămase neauzit. După clipe de veșnicie, mama pruncului se întoarse alarmată de plânsul neobișnuit. Instinctul matern o determină pe Felicia să o ridice pe micuță. Sânge nevinovat începu să se scurgă peste aripile îngerești. Hamaliel oftă lung privind pata roșie întinzându-se și luând forma unei creaturi bine cunoscute din adâncurile Pământului. O provocare, o cruce pe care El o îngăduia. Îi rosti numele și îl slăvi, apoi privi încă o dată porțile timpului, unde Amalia-Cristina ajunsese deja la prima operație. În mijlocul salonului fetița de câțiva anișori era pregătită. Se așeză lângă ea și adună lacrimile care îi alunecau peste obrajii înroșiți de suferință. Privi neputincios pielea crescută printre degete și abia atunci observă

vietatea. Un șarpe se înfrupta din goliciunea cărnii, aducând micuței suferință nemeritată. În palmă, lacrimile cristaline se adunară într-o sferă strălucitoare și îngerul o binecuvântă printr-o rugăciune scurtă, apoi o sărută suav. O aruncă peste spurcăciune și aceasta se desprinse de mâinile suferinde. Căzu pe podea și Hamaliel o strivi. Își ridică ochii când arătarea încetă să mai se zvârcolească. Apucă mâinile firave și intră alături de fetiță în sala de operații. Cât foarfecile și celelalte ustensile întâlneau carnea sângerândă, el o sărută și o binecuvântă. Luă asupra sa durerea cea mare și Dumnezeu, Tatăl îngădui. Încercările cele mari urmau să vină și mesagerul hotărî să-i dea fetiței răgaz să poată trece peste caznă. O conduse în livadă, la umbra pomilor, în vuetul molcom al vântului de mai și o făcu să zâmbească.

„Râzi”, îi șopti la ureche și Amalia-Cristina uită de durere. Întinse mâinile cu degetele încovoiate spre un fir de iarbă rebel care părea că dansează. Fascinată, fetița se înfioră. Hamaliel își privi aripa întinsă peste pământ și simți mângâierea atât de suavă.

„E timpul” rosti îngerul printre suspinele pomilor.

În față, porțile timpului se deschiseră din nou, când fata împlini doisprezece ani. Călăuza înțelese că peste fetiță trecuseră anii, semn că încercările urmau să vină. O sală de operații și privirea inocentă îl făcură pe înger să lăcrimeze. De data aceasta intervenția era mult mai grea și suferința pe măsură. Alături de palme, antebrațele trebuiau deschise și oasele așezate. Cât să îndure o inimă?

Mirosul de pucioasă îl făcu să tresară. În fața sa, de partea cealaltă a fetiței, o creatură cu aripi de smoală îl privea cu ochi roșii și bulbucați.

Se pregătea să prindă mâinile încercate de durere, dar îngerul se împotrivi. O lovi cu putere în coșul pieptului ieșit printre pene negre și o alungă. Lupta fu scurtă, dar intensitatea ei doborî barierele lumilor. Amalia-Cristina simți mirosul de mir și carne putrezită. Își privi pentru câteva clipe mâinile, apoi adormi. La câțiva pași, îngerul păzitor o salvă încă o dată.

Întotdeauna încheștarea cea mare nu putea fi evitată. Hamaliel știa lucrul acesta și își pregăti trupul și mintea prin rugăciuni sortite să adune bunătate divină. Se așază în genunchi și întinse aripile peste față, cerând încă o dată ca porțile timpului să se deschidă. Amiaza zilei îngerești o descoperi pe Amalia-Cristina femeie tânără. De data aceasta mesagerul o aduse la o operația pe cât de dificilă, pe atât de extraordinară. Bucăți de carne de pe abdomen trebuiau transplantate pe mâini, folosind apoi cele două zone drept buzunare pentru refacerea țesuturilor. Îngerul se așază între echipa de chirurghi și fată, lăsându-și trupul să protejeze zonele expuse. Aceeași mireasmă îl făcu să tresară. Fiara intră în cameră și își umflă obrajii brăzdați de cicatrici sângerii. Nu orice arătare, semn că adâncurile Pământului se bucurau că pot osândi un suflet nevinovat. Hamaliel se repezi către întuneric și îl cuprinse cu mâinile fără să-i pese că dogoarea și otrava îi făceau trupul să sfârâie. Își întinse aripile și porni către slăvi, în timp ce bestia își înfipse ghearele în el. Aproape de al nouălea cer, fiara putea fi biruită, însă până acolo era cale lungă și mesagerul își pierdu suflul. Fără scăpare, necuratul îl lovi atât de aprig încât oșteanul Domnului încetă să mai urce. Se prăbuși, iar în urma sa, peste oraș, începu să ningă cu fulgi de înger. Se opri de unde plecase, întins pe podeaua rece. Bestia se grăbi să ajungă la fată, însă Hamaliel găsi puterea să

se mai ridice o dată. Fără să aștepte, făcu un gest pe care nimeni afară de Tatăl Ceresc nu-l intuia. Însuși diavolul se retrase. Cu mâinile amândouă își smulse o bucată din piept și o așază peste mâinile protejate. Gestul îl determină să strige atât de tare, încât Domnul se opri pentru o clipă.

„Acum ești al meu!” gâfâi fiara, întinzând mâinile spurcate. Se grăbi să-l lovească, însă se izbi de un zid invizibil. Se clătină de ciudă și ridică ochii înroșiți către cer.

„De ce?”

Lumina îl orbi. Din slăvi, armura strălucitoare se așază peste pieptul îngerului, vindecându-l. De data aceasta al nouălea cer birui, în timp ce Amalia-Cristina ieșea din operație.

*

Astăzi...

Femeia se așază pe bancă și începe să râdă. Își privește câinele a cărui pată albă de pe piept este pusă în evidență de picioare puternice. O ființă blândă în care se ascunde un mister. Ori de câte ori Amalia-Cristina se uită în palmele încercate, cățelul o urmărește atent.

- Să mergem, Papito!

Articolul poate fi citit pe blogul autorului: <http://www.victor-nicusor-dragomir.com/>

Despre autor

Născut în anul când omul a pus pentru prima dată piciorul pe Lună, a rămas pentru totdeauna fascinat de măreția universului. Întreaga viață s-a întrebat ce este „acolo sus”, ce mistere sunt în miliardele de ani lumină care ne înconjoară. Fără îndoială un autodidact, a adunat de-a lungul anilor experiența necesară pentru a încerca să-și materializeze visele în scrieri izvorâte dintr-o imaginație fără sfârșit. (Mioara Ardieleanu)

**Din volumul „Acuarele”
apărut la Editura Minela, București, în 2023**

De ce acuarele?

Pentru mine, o acuarelă definește delicatețea trăirilor. Și dacă o picătură de apă dizolvă culoarea aducând umbrele, peisajul, transparența macilor în ochii privitorului, o picătură de suflet aduce într-un eseu, „dizolvând cuvintele” pentru cititor, trăirile autorului. Gândurile mele sunt cele de când aveam treizeci și cinci de ani.

Când m-am născut albul cucerea timpul, dar astăzi copacul din sufletul meu e încă verde.

Scrisoare de dragoste

Ochii tăi au puterea de a-mi decupa trupul până la inimă. Nu mă supăr atunci când o atingi și ea își schimbă culoarea din roșu închis în roșu aprins. Atunci tu ești pictorul sentimentelor mele. Asemenea unui magician mă transformi într-o floare, pe care o presezi ușor și o strecoți în buzunarul de la piept, aproape de tine. Aș fi suferit dacă m-ai fi pus la butonieră. Trebuie să ai grijă pentru că, după atâția ani, uitată fiind, m-aș putea risipi. Petalele mi-ar putea cădea una câte una. Atunci aș redeveni neștiută, nebănuită. Cuvintele s-ar închide în mine și nu aș rosti decât banalități. Desigur, trecerea timpului mi-ar accentua nervurile, mi-ar stinge puțin culoarea, dar aș păstra parfumul anilor petrecuți alături de tine și atunci, ai mai putea renunța la o floare de câmp?

Creatorul

Măinile tale au atins sufletul meu la început timid, abia atingându-l, apoi lăsând un contur adânc de câțiva centimetri, asemenea urmelor de pași pe nisip. Căpătând curaj, te-ai hotărât să-l modelezi. L-ai așezat pe roata unui olar și l-ai transformat într-un vas în care ai pus cu grijă sentimentele care îi lipseau: siguranța, dragostea. Le-ai dăruit din coasta ta de Adam. Desigur, ai vrut să dispară încăpățânarea, dar nu era posibil, deoarece ea era deja acolo când te-ai apucat de lucru.

Dintr-un anume sentiment ai vrea să-mi ștergi anumite amintiri, fiindcă orice creator vrea să fie original. Sau poate este vorba despre un oarecare sentiment de proprietate. Ce nu ți-am spus este însă că ai poposit demult în locul acela care începe cu litera „i” și are trei silabe. De atunci de când pe inelarul meu s-a așezat o bucată de metal galben care nu ruginește niciodată și de care te-ai mirat cât de mic poate să fie atunci când l-ai văzut prima dată. Încercându-l pe oricare dintre degetele tale nu trecea de unghie.

Apoi m-am aplecat eu asupra sufletului tău. Am încercat să îndrept suprafețele aspre, dar nu cu dorința de a ajunge la perfecțiune. Și tot așa, la început timid, căci erai ca un melc, apoi cu încrederea pe care ți-o dă timpul petrecut împreună.

Se întâmplă ca uneori, când mă gândesc la tine, în următoarele minute să mă suni. Îmi spui că așa ai simțit. E o reducere a distanței pe care ți-o dă faptul că fiecare dintre noi este într-o anume măsură oglinda celuilalt, căci orice creator dăruiește ceva din sufletul său creației sale.

Treapta pe care urcă...

E un dor așternut peste două palme în formă de frunză, pentru care timpul nu înseamnă mașina cu ștanțe care lasă în urmă, pe piele, forme. Ea nu are dorința altora de a-și picta trupul în false culori obținute în laboratoare sofisticate doar pentru a arăta celorlalți o tinerețe împrumutată din oglindă. Preferă să-și coloreze anii cu sunetul ploii, obrazul cu atingerea soarelui târziu, a unui soare care numai atunci, în septembrie, capătă curajul de a primi conturul unui corp. Râde în ani de timpul care se vrea la fel în fiecare anotimp, dar nu înțelege strădania lui, fiindcă pentru ea mirosul vremii adunat în paginile sufletului ei e ca o carte, se deschide azi ca acum douăzeci de ani și mâine ca acum treizeci de ani.

Doar așa poate prinde viață. Când culorile frunzelor sunt rupte fără zgârcenie din culorile soarelui, trupul ei se transformă într-o flacără care arde mocnit.

Întotdeauna septembrie. Este luna în care primește o a doua șansă. Și dacă un copac se ridică totuși respirând la început pământ, așa și ea, respirând piele, acea piele de început de lut modelat simțind semnul de pe umărul drept și mișcarea regulată a pielii din partea stângă, a omului de lângă.

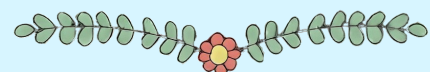
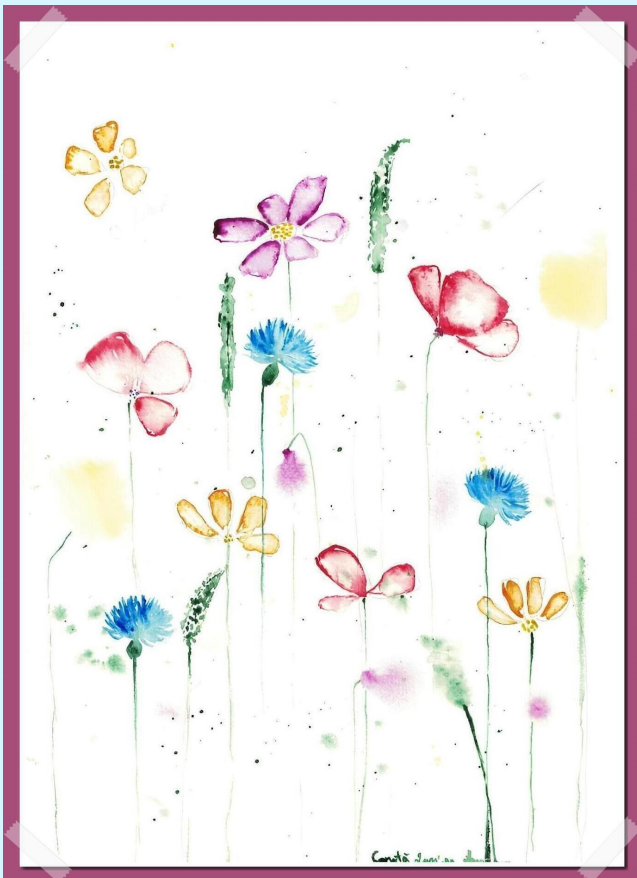
Și fiindcă așa este ea, se transformă într-o poveste. A devenit copacul pe lângă care trece el în fiecare dimineață lăsând o frunză să-i atingă obrazul, întotdeauna înaintea lui, fără ca el să știe, pregătindu-i drumul, treapta pe care urcă, visul în care coboară.
E toamnă...

La întrecere cu timpul

Într-o încăpere, un om așteaptă pe un pat o noapte care-l duce spre o altă cifră din calendar. Pe o foaie albă e scris numărul unu.

Două propoziții care se întind una după alta dintr-o lunecare a singurătății. E o asemănare. Văd un om ca o cifră. Una dintre mâini este întinsă pe lângă corp, iar cealaltă întinsă spre o așteptare, este o propoziție a somnului singurătății.

Atunci când locul de lângă el se umple, trupurile abandonează liniaritatea inițială și încep să se arcuiască astfel încât privind de sus capătă forma unei cifre cu rotunjime. Pe parcursul nopții corpurile se rotesc într-un dans al somnului și poate, când unul, când altul învelesc cu brațul mâna celui-lalt.

Se poate spune că atunci când cifra doi se desenează în întuneric camera începe să respire. Există posibilitatea ca lângă lucrurile ordonate ale celui care își aștepta cândva singur noaptea, să apară câteva care zăbovesc aruncate pe ici, pe colo și atunci tendința de perfecțiune să fie domolită de o dezordine. Telecomanda nu se va afla pe partea celui care iubește mai mult. Cărțile și revistele se odihnesc lângă trupul celui care consideră că un telefon și un calculator nu înseamnă respirație. Există un singur rând de papuci. „Doi” se desparte atunci când unul potrivește ceasul să sune dimineața și celălalt se asigură că toate sunt pregătite pentru începutul de fiecare zi.

Și când noaptea a coborât pe salcâmul din fața casei strecurându-se tiptil pe fereastră, cineva gândește că timpul trece prea repede.

Doar câteva cuvinte

De fiecare dată când mă gândesc la tine cuvintele alunecă. Se ating unele de altele fără să se respingă, ca într-o lege a fizicii despre magneți, iar penița nu lasă o urmă dreaptă pe ceea ce gândul consideră nepotrivit în propoziții. Desigur, uneori, când este vorba despre folosirea lor verbală ritmul cu care ele doresc să construiască un punct de vedere devine periculos, căci capătă o viteză amețitoare, capabilă de a primi o amendă sub forma unei tăceri din partea ta. Cu toate acestea tu nu te superi. Accepți chiar și lumea mea ciudată, formată dintr-un anume mod de a privi lucrurile, considerat de unii ca neapartinând timpului.

Adevărul este că fără să te știu respirând lângă mine nu aș putea să merg prea departe. Aș merge cu o inimă șchiopătând, încălțată cu un pantof de cenușăreasă.

Bineînțeles că gândul tău conține ceva din năravul celui care își schimbă părul, e vorba de partea aceea care aparține aproape tuturor bărbaților deși nu știu câți o recunosc, dar uneori te iert, perfecțiunea, îmi spun câteodată, poate fi doar a cuvintelor, iar cuvintele aparțin viselor și visele aparțin celor care nu obolesc să caute, indiferent dacă găsesc sau nu.

Trece timpul... el poate fi ascuns într-o obișnuință, într-o acceptare a lucrurilor care nu pot să fie schimbate, iar aici cuvintele, deși o spun prea aspru, sunt asemenea unui fier înroșit aplicat ca un stigmat pe umărul meu și al tău fiindcă se referă la o parte a vieții pe care va trebui să o acceptăm.

